

UITSpraak 16 - 035

Rapenburg 70
Postbus 9500
2300 RA Leiden
T 071 527 81 18

van het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden
inzake
het beroep van [naam], appellante
tegen
de examencommissie Pedagogische Wetenschappen, verweerder

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij besluit van 26 januari 2016 heeft verweerder het verzoek van appellante om het demodossier dat zij heeft gemaakt voor de onderwijseenheid Klinische Vaardigheden (Diagnostiek en Behandeling) nogmaals te mogen herzien, afgewezen.

Bij brief van 26 februari 2016, ontvangen op 1 maart 2016, heeft appellante tegen dit besluit administratief beroep bij het College ingesteld.

Door appellante wordt - kort weergegeven – aangevoerd dat zij recht heeft om een derde versie van het demodossier in te leveren, omdat een studiegenote deze mogelijkheid wel heeft gekregen. Appellante betoogt dat er sprake is van rechtsongelijkheid in de toepassing van de regelgeving binnen de onderwijseenheid Klinische Vaardigheden. Verder stelt zij dat zij onterecht geen individueel gesprek met haar docent over op welke wijze dit traject voortgezet moet worden heeft gehad naar aanleiding van de onvoldoende voor het herziene demodossier.

Op 14 maart 2016 heeft een gesprek tussen appellante en verweerder plaatsgevonden.

Op 15 maart 2016 heeft de examencommissie een verweerschrift ingediend.

Het beroep is behandeld op 11 mei 2016 tijdens een openbare zitting van een kamer uit het College. Appellante is ter zitting verschenen, vergezeld van haar gemachtigde, [naam]. Namens verweerder is [naam] verschenen.

**Uitspraak
16-035**

Blad 2/5

2. De overwegingen ten aanzien van de ontvankelijkheid

Met de op 1 maart 2016 door het College ontvangen brief heeft appellante tijdig beroep ingesteld tegen het besluit van 26 januari 2016. Het beroepschrift aan de daaraan ingevolge de Algemene wet bestuursrecht en de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (“WHW”) gestelde eisen, zodat het administratief beroep ontvankelijk is.

3. Relevante regelgeving

Artikel 4.1.7 van de Onderwijs- en Examenregeling van de masteropleiding Education and Child Studies bepaalt:

4.1.7 In special cases, the Board of Examiners may allow for an additional resit, at the student’s request.

4. De overwegingen ten aanzien van het geschil

Het College dient overeenkomstig artikel 7.61, tweede lid, van de WHW te beoordelen of de bestreden beslissing al dan niet in strijd is met het recht.

Ter zitting hebben beide partijen pleitnota’s overgelegd.

De volgende onbetwiste feiten staan vast. Appellante is op 1 september 2013 begonnen aan de masteropleiding Education and Child Studies (specialisatie Orthopedagogiek). In dit studiejaar heeft zij voor de onderwijseenheid Klinische Vaardigheden de groepsopdracht met een voldoende afgesloten, maar voor het demodossier heeft zij een onvoldoende behaald. Appellante heeft van de gelegenheid gebruik gemaakt om de eerste versie van het demodossier aan te passen. De deadline voor het inleveren van de herziene versie werd een aantal keren verschoven en er is extra begeleiding door de studieadviseur gegeven bij het plannen van de werkzaamheden voor het herzien van het demodossier. De herziene versie heeft appellante op 23 oktober 2014 ingeleverd. De (eerste) beoordelaar heeft de herziene versie ook aan een tweede beoordelaar voorgelegd. Op 17 december 2014 ontving appellante het bericht dat de herziene versie wederom als onvoldoende was beoordeeld en ontving zij feedback. Op 22 december 2014 is aan appellante en haar studiegenote per e-mail uitgelegd dat een tweede herziening alleen aan de orde is als er louter kleine aanpassingen moeten worden aangebracht. In het collegejaar 2014-2015 is appellante met haar studiegenote opnieuw begonnen aan het onderdeel demodossier van de

Uitspraak
16-035
Blad 3/5

onderwijseenheid Klinische Vaardigheden. Op 9 juni 2015 hebben appellante en haar studiegenote de eerste versie van het demodossier ingeleverd. Op 1 juli 2015 ontvingen zij per e-mail het bericht dat het demodossier onvoldoende was en moest worden herzien aan de hand van de bijgeleverde feedback. Op 4 juli 2015 liet appellante per e-mail weten dat zij niet binnen de gestelde termijn (29 juli 2015) een herziene versie van het demodossier kon inleveren. Op 8 juli 2015 nam appellante deel aan de inzage en nabespreking. De docent heeft hierbij ook individueel met appellante gesproken. Op 9 juli 2015 heeft de coördinator van het vak per e-mail aan appellante en haar studiegenote de opties aangeboden om ieder een individuele herziening van het demodossier in te leveren of het vak opnieuw te volgen. Op 25 augustus 2015 heeft appellante laten weten dat zij ervoor koos om het demodossier individueel te herzien. Appellante heeft niet binnen de gestelde deadline (5 november 2015 om 16.00 uur) het demodossier ingeleverd. Nadat appellante de examencommissie had verzocht het demodossier, ondanks te late inlevering, alsnog te laten beoordelen en een tweede herziening toe te staan, heeft de examencommissie op 2 december 2015 appellante laten weten dat het eerste deel van haar verzoek gehonoreerd werd. Tevens liet de examencommissie weten dat over een eventuele tweede herziening pas een besluit kon worden genomen als door de docent van het vak vastgesteld zou zijn dat de kwaliteit van de tweede versie van het dossier substantieel verbeterd zou zijn, zodanig dat er nog slechts wat kleine aanpassingen aangebracht moesten worden. Op 4 januari 2016 is aan appellante bericht dat het herziene demodossier onvoldoende was. Op 22 januari 2016 ontving verweerder het verzoek van appellante om een tweede mogelijkheid om haar demodossier te herzien. Bij besluit van 26 januari 2016 heeft verweerder het verzoek van appellante afgewezen.

Het College stelt vast dat hij een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het belang van verweerder om rechtsongelijkheid tussen studenten te voorkomen en het belang van Klinische Vaardigheden als voorbereiding op een loopbaan als klinisch hulpverlener met een beroepsregistratie en anderzijds het belang van appellante om studievertraging te voorkomen.

Het College constateert dat de docent van appellante uitgebreid feedback heeft gegeven op de versies van haar demodossier. Uit de stukken is gebleken dat de docent aan de studenten heeft gecommuniceerd dat louter bij minimale aanpassingen een tweede herziening kon worden toegekend. Tevens constateert het College dat bij e-mail van 22 december 2014 en 12 januari 2015 dit aan appellante is bericht. Derhalve overweegt het College dat verweerder niet op basis

Uitspraak
16-035
Blad 4/5

van willekeur tweede herzieningen heeft toegekend. Dat de studiegenote van appellante een tweede herziening heeft gekregen, is gebaseerd op de minimale aanpassingen die zij nog diende door te voeren. Naar het oordeel van het College heeft appellante niet aannemelijk gemaakt dat haar demodossier eenzelfde minimale aanpassing benodigde om tot een voldoende te komen.

Appellante heeft aangevoerd dat zij – anders dan in het Studentendraaiboek over de onderwijseenheid Klinische Vaardigheden is voorgeschreven – geen individueel gesprek met de docent heeft gehad over op welke wijze dit traject bij een onvoldoende na een herziening moet worden voortgezet. Dit is door verweerder ook niet betwist.

Gegeven de inspanningen die verricht zijn om appellante in de gelegenheid te stellen om het demodossier met goed gevolg af te ronden, is het College van oordeel dat dit gebrek niet zwaar genoeg is om tot een gegrondverklaring van het beroep te leiden. Het College onderschrijft het standpunt van verweerder dat er in voldoende mate rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van appellante. Nu appellante op de hoogte was van het criterium op grond waarvan een tweede herziening kon worden toegekend, had zij uit de beoordeling en de feedback kunnen afleiden dat zij niet in aanmerking kwam voor een tweede herziening. Naar het oordeel van het College heeft verweerder voldoende gemotiveerd waarom de situatie van appellante niet beschouwd moet worden als een bijzonder geval op grond waarvan haar een tweede herziening toegekend moet worden. Verweerder heeft derhalve niet in strijd met artikel 4.1.7 van de OER gehandeld.

Het College begrijpt dat het niet toekennen van een tweede herziening ingrijpende consequenties voor appellante met zich meebrengt. Toch is het College gelet op het voorgaande van oordeel dat het belang van verweerder zwaarder dient te wegen dan het belang van appellante.

Nu het College niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andersluidend oordeel zouden moeten leiden, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Uitspraak
16-035

Blad 5/5

5. De beslissing

Het College van beroep voor de examens van de Universiteit Leiden,

gezien artikel 7.61 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek,

verklaart het beroep **ONGEGROND**.

Aldus vastgesteld door een kamer uit het College van beroep voor de examens, bestaande uit: mr. H.J.G. Bruens (voorzitter), prof. dr. T.M. Willemsen, dr. K. Beerden, prof. dr. E.P. Bos en Y.D.R. Mandel (leden), in tegenwoordigheid van de secretaris van het College, mr. M.S.C.M. van de Loo.

mr. H.J.G. Bruens,
voorzitter

mr. M.S.C.M. van de Loo,
secretaris

Voor eensluidend afschrift,

Verzonden op: